

BORBIRÓ
ANDREA

MAJOR
PÁL

MÁRTON
ALADÁR

BORCSA
ISTVÁN

Szaz.
ami
nem
igaz

Ára: 2,- Ft.

MÓJZES
MÁRIA

KOMLÓS
JÓZSEF

RÓNAI
PÁL

Grafikák: Gergely I.

67 6889. Bács-Kiskun megyei Nyomda V., Kecskemét
F. k.: Nádasy Ferencné

Oscar Wilde (1854—1900)

Kevés olyan végletes írói pálya van, mint Oscar Wilde-é. Osztályrésze a gyors, fényes siker, amely a szellemi divat s csaknem egy életforma irányítójává tette – majd a végzetes bukás, a börtön, a nyomor, az öngyilkosság. S még halála után is évtizedekig ő az angol irodalmi élet botránykönyve.

Apja ir származású orvos, lovagi ranggal, anyja ismert írónő, keresztapja a svéd király. Kitűnő nevelést kapott kítűnő képességeihez. Az egyetemi nagydíj elnyerése után máris irodalmi sikerekben bővelkedik, huszonöt éves korában versei három kiadást értek el. Sikerei egyre növekednek újabb műveivel. A boldog herceg, A gránátalmák háza c. novellái, a Dorian Gray arcképe c. híres-hírhedt regénye, a Salome, a Lady Windermere legyezője, A jelentéktelen asszony, Az eszményi férj és a Bunbury. Majd meghurcoltatása és börtöne idején a De Profundis s a halhatatlan Readingi fegyház balladája.

Élete igazolja műveit. Míg a társaság szellemességben utólrétegetlen kedvence, témái is mulatságosak, szinte ártatlanok. De felismerve a visszásságokat, műveiben is hangot ad a társadalom, s elsősorban saját társasága bírálatának, s ezzel indítja el maga ellen a hajszát, ami vizsgálat és börtön után a legmélyebb, legmagasabb színvonalú műveinek írására inspirálja.

O. Wilde a „Bunbury”-ban hallatlan szellemességgel mulatót vígjátékot, gondolkoztató szatírárt hagyott az utókorra.

1964. október 2-án a berlini Metropol Színházban új zenés játék bemutatója volt. Oscar Wilde soha nem fakuló humorú léha komédiája, a Bunbury, került színre megfiatalítva, színes, kavargó revübetétekkel, szellemes szanókkal. A finálé utolsó taktusa után kitérő tapsvihar azonban nemcsak az előadásnak szólt, hanem az évtizedeken át világhírű berlini operett újjászületését is ünnepelte. Paul Lincke és Eduard Kühnke után ezen az esztendőn került be a berlini operett aranykönyvébe Gerd Natschinski neve.

Ismert dolog, hogy a könnyű műza vonzasköréhez tartozó zeneszerzők legelőször csak hosszabb-rövidebb kitérők után jutottak el későbbi babérokhoz. Volt, aki szülői akarat ellenére tanult zenét, más a számtan-tanári katedra mellől rándult ki a hangjegyek birodalmába, de akadt olyan is, akit első operájának fiaskója irányított az operett és a játéki könnyedségű dalok felé. Gerd Natschinski sem volt kivétel. A huszonegy-néhány éves vidéki zenetanár vonóségységek komponál, későromantikus német költők verseit zenésíti meg, majd bátor elhatározással összenyalá-bolva valamennyi opuszát kereste el Carl Ernst Ortweint, a lipcsei rádió akkori zenei vezetőjét. Titkon remélte, hogy egyik-másik próbálkozása talán megtetszik, és előadják, arra azonban legvadabb álmaiban sem számított, hogy a közismerten kényes Ortwein azonnal a rádió műsorára tűzi az egész termést. Ezek után semmi sem lett volna természetesebb, mint az, hogy az ifjú zeneszerző megindítja vonóségységet, fúvósötöset és szim-fóniái áradatát. Nem így történt. Az adás után ezekkel a szavakkal zárta el a rádiót szülei és barátai őszinte megdöbbenésére: „Ez nekem nem megy. Attérek a könnyűzenére.” De a könnyűzenei sikerek sem maguktól pottyantak a barátai körben Natsch-nak becézett, rendkívül közvetlen és kitérő humorú zeneszerző ölébe. Ki kellett járnia előbb a könnyűzene iskoláját, ami nem is volt olyan könnyű.

A berliniek számára a most harminckilenc éves Drezda mellett született Natschinski mindenekelőtt az utolsó tizenöt év legsikeresebb tánczeneszerzőjét jelenti.

Az NDK-ban a könnyűzene híveinek tábora már régen hozzászókot Natschinski slágereit, filmzenéit, amikor a színházak könnyűkén nevét még nem jegyezték a színpad számára dolgozó zeneszerzők között. Film-beli munkái közben kapott kedvet a színpadhoz, s a Friedrichstadt-palast-nak revüt, a Metropol és a lipcsei operettszínház számára pedig gyors egymásutánban két operettet írt. Különösen a második, a „Szerencsés Péter” találkozott a közönség, a színházigazgatók és a sajtó egyöntetű tetszé-sével. A slágerszerzőt befogadja a színházi világ, nemcsak a Nemzeti Díjjal tünteti ki az NDK kormánya. Ő az első könnyűzenei szerző, akit ilyen jelentős megbecsülésben részesítenek. Legutóbbi színpadi műve, a Bunbury-musical pedig már határokon túli, nemzetközi siker is.

Tíz éves rendezői pályámon egyetlen mű ez, amellyel már harmadszor találkozom. Nem véletlen ez a sűrű randevu; kerestem.

Nagy örömmre szolgált 1960-ban, hogy a tanulmányaimból ismert O. Wilde művet kaptam rendezni, a Bunburyt. De a nagyszerű Hevesi Sándor fordítás friss elolvasása után éreztem, hogy ez a darab zenével még nagyobb siker lehet. Így kértem fel Petrovics Emil zeneszerzót, hogy az eredeti darab minden értékének megőrzése mellett, néhány stilszerű betétszámot komponáljon a műhöz. A kísérlet sikerült. az előadás nagy sikert aratott. Főszereplői voltak többek között Avar István, Marittai Ági, Szabó Ottó.

1965-ben a vesprémi színházunk szüksége volt színvonalas zenés darabra. A megoldás kínálkozott, elővettük a pécsi sikert s megszületett belőle a vesprémi. És mikor a színházhoz jöttem, már eldöntött tény volt, hogy az „Igaz, ami nem igaz” műsorra kerül. Az O. Wilde-i Bunburytól az új mű nagyon is elrugaszkodva, a múlt századvégi angol úri környezetből a húszas évek sohói világá lett; a kamarajátékból nagyszemély-zetű darab, a kis tetőzene helyett My Fair Lady-igényű modern muzsika, a 3 kamara-díszlet helyett 7 nagyszabású, artisztikus, pompás díszletet igénylő színpadkérsorozat. Alapjait részben meghagyva, megváltoztak, megnövekedtek, színesedtek a figurák.

Vagyis a művel történt harmadik találkozásom egy vadonatúj, zenés játékkal ismeretett meg. Decemberben alkalmam volt megnézni a berlini Metropol Színházban az eredeti ősbemutató előadását. Azóta a országban számos bemutatót ért meg. Színházunk előadása a műnek közel századik, de Magyarországon első bemutatója.

darab az NDK-ban s több országban számos bemutatót ért meg. Színházunk előadása a műnek közel századik, de Magyarországon első bemutatója.

Nagy öröm számomra ez a harmadik találkozás, mert sok munkával egy olyan szórakoztató, nagykiallítású pompás zenéjű, modern játékok rendezhetek, ami a kecskeméti bemutató után biztos olyan sűrűn játszott produkciója lesz a magyar zenés színpadokon, amilyen nagy sikerű az alapdarab, több mint 60 éven keresztül a prózai színpadokon.

Turián György

MAGYARORSZÁGON ELŐSZÖR

1967. március 17-én – bemutató előadás.

IGAZ, AMI NEM IGAZ

BUNBURY – zenés játék, két részben

OSCAR WILDE komédiája nyomán
írta Helmut Bez és Jürgen Degenhardt,
fordította és a verseket írta Zsigó Károly,
zenéjét szerezte GERD NATSCHINSKI,
hangszerelte Rónai Pál

- Perlaky István – Jack Worthing
Vetrő Margit – Cecily Cardew
Sas József – Algernon Moncrieff
Mojzes Mária – Lady Augusta Bracknell
Dévényi Cecília – Gwendolen, a lánya
Kömlös József – Frederic Chasuble
Borbíró Andrea – Laetitia Prism
Major Pál – Jeremiás–John
Buday László – Lord Plumpering
Fraknoi Sári – Lady Greenham
Unger Rudolf – Lord Ipswich
Szepes Péter – Tom
Radó Béla – Freddy
Zsigrai Annamária – Maud
Lengyel István – Anthony
Tóth Beatrix – Vörös lány
Bachman Márta – Szőke lány

Táncosnók, biciklisták, járókelők, üdvhadsereg tagjai, zenészek,
újságírók, lokál – vendégek, társasági hölgyek – urak, csavargók.

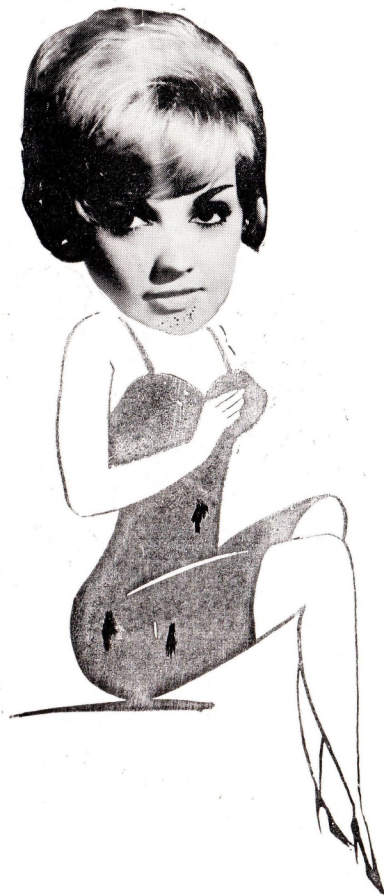
Borcsa István – a dizzetek tervezője,

Márton Aladár – a jelmezek tervezője,

Borbíró Andrea – a táncokat tervezte és betanította,

RÓNAI PÁL – karmester,

TURIÁN GYÖRGY – rendező

DÉVENYI
CECILIA

P
F
STVÁN

V
M
MARGIT

S
J
JÓZSEF